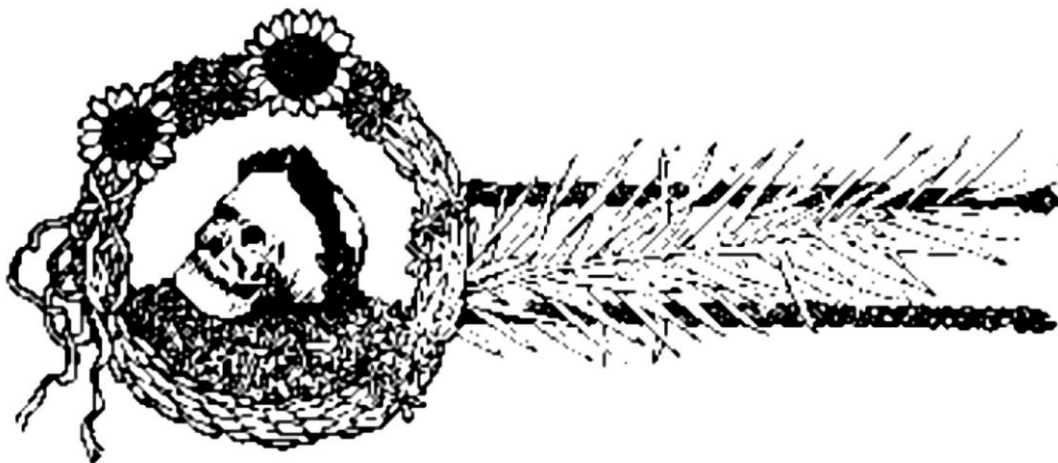

- PREMI D'EN LLUIS GRANER. La Glòria d'en Apeles Mestres
- ACCÈSSIT Orfelia de la Sreta. Na Sara Llorens

LA GLORIA

Una vegada era un ...

I

Acabava de ploure.

Totes les fulles del bosch degotaven encara com si ploressin la mort del estiu; y entre lo silenci d'aquella gran tristesa tardoral, ritmada per les gotes que queyen saltant de branca en branca , al peu d'un pi centenari , va apuntar un bolet entre la brosta amarada.

Girà son caparró envellutat a una banda y altra , y amidant ab una mirada plena de respectuosa sorpresa l'alçaria del pi , va cridarli:

— Bon día, pare!

— Calla, beneyt! respongué desdenyosament lo pi desde allà dalt. Vergonya'm donaria de ser pare d'una esquifidura com tu!

Y tots los arbres del entorn esclafiren una riallada.

Lo pobre bolet sofrí resignat sa primera decepció, y sense donarse per ofès seguí passejant ses mirades ingènues d'un arbre al altra.

— Y donchs d'hont es lo meu pare?

— I de quin pare enrahones, miserable bort? li respongué enfàticament un roure ventrut y ple d'arrugues, i de quan ençà cap bolet ha tingut pare?... Sabs que ets, tu? Un abort de la terra xopa que ha fet germinar les espores d'un altre bolet — tan despreciable com tu — que va sortirme entre peus temps enderrera.

Lo bolet sofrí en silenci aquesta segona decepció y s'afligí d'haver nascut en mitj d'una societat tan plena de ciència com desprovehida de cor; però desitjant captarse les simpaties del pi que l'axoplugava, li dirigí novament la paraula.

— i fa molts dies que t'axeques tant alt?

Lo pi, malgrat lo visible menyspreu que pel bolet sentia, no podent resistir a una bufarada de vanitat que li pujà fins a la cima, va respondre ab orgull:

— Dies, dius? Més de cent tardors, ab sos cent hiverns, cent estius y cent primaveres!

— Vaja! exclamà lo bolet ab un sospir de satisfacció. Ja no m'estranya vèurem tan petit al costat teu. Quan hauré vist, com tu, cent tardors, ab sos cent estius...

Una formidable riallada que esclafiren tots los arbres de la rodona, li trencà la paraula.

— Calla, miserable no-rès! rondinà lo pi tot agitant ses branques y fent-ne saltar una gotellada que dringà en terra com calamarsa. Poch dirias lo que acaves de dir si sabessis que no tens de crèxer més de lo que has crescut! Y quin cap que no fos lo teu podia imaginar que un bolet visqués més enllà d'un dia? Un dia! i hem sents? y bé massa és per una cosa com tu, tan inútil, que demà ja no s'en cantarà gall ni gallina!

II

Lo bolet decantà'l cap a terra y sospità que potser tenien rahó aquells arbres tan alts, tan sapats, tan frondosos, de rebutjarlo de llur companyia.

Guaytà al seu entorn y veyent prop d'ell un pobre romaní que s'arrapava ferm entre'l pedruscall per no caure, cregué vèure-hi un humil com ell, que, ben segur, no'l rebutjaria com els grans de la selva.

— Y donchs, amich. Va dirli ab accent jovial, que's fa de bó?

— No gran cosa, respongué lo romaní. Com les abelles ja no tornaràn aquest any a fiblar-me... espero l'herbolari que pugi a aplegar les darreres flors que'm resten, per ferne medicina.

Lo bolet afegí ab satisfacció:

— Donchs jo també esperaré l'herbolari.

— Y qué vols que'n fassi de tu? replicà lo romaní. Abans deuries esperar que't nasquessin les flors.

— Oh, ben entès que espero abans treure florida com tu...!

Entorn del bolet ressonà una riallada més estrepitosa que les anteriors.

Decantà de nou lo cap, més tristament que abans y pensà:

— I donchs què? Ni crexeré com los arbres, ni floriré com lo romaní...? Per què hauré nascut, donchs?

Pera ser befa de tots y viure una vida inútil...?

Y començà a decandir-se de tristesa, y aquella nit li semblà llarga, inacabable, y'l nou día més llarch y més penós que la nit matexa. Es una carga tan fexuga y trista la vida sens esperances!

III

Tot d'una sonà fressa de mates remogudes, alarits y rialles, y aparegueren dos marrechs saltant y bornant devant d'un boscater que duya un cistell passat al bras, y hont — ara l'un, ara l'altra — anaven tirant los bolets que aplegaven.

— Un altre! un altre! cridaven ab alegroys les criatures a cada nou bolet que descobrien. Quina dinada s'ens espera! jo ja m'en llepo'ls dits tan sols de pensarhi!

— Alabat sia Deu! pensà lo bolet en sa agonía. Veig que soch una menja saborosa, ja m'estranyava ser del tot inútil!

En aquell moment lo baylet més menut va arrencarlo; però una manotada que va ventarli el més gran lo feu rebotre en terra.

— Llença axò! No veus que no val rès?

— No'l llençeu, murmurà gravement lo pare; és clar que no és bo per menjar... però és un bolet esquer.

Y va posarlo en un recó del cistell, sota de tot dels altres.

Y gambejant com a cabrits la maynadeta, y caminant pausadament lo bon home, van perdres bosch endintre.

IV

Eren ja bon troç lluny, que'ls alegroys y rialles van tornarse sobtadament ays de dolor y alarits llastimosos. Lo més menut dels marrechs acabava de caure en un barranch; d'un xiribech que s'havia overt en el front ne sortia un doll de sanch que regalimava entre les pedres. Lo més grandet se retorsava les mans fet una mar de llàgrimes.

En dos salts va plantarse lo boscater a baix del barranch, axecà'l capet sangnant y estengué a la rodona una mirada esferehida. En tot aquell indret no hi havia una font, un toll d'aigua per rentar la ferida y estroncar la sanch!

De sobte, treu del fons del cistell lo bolet, l'esquexa, y aplicantlo amorosament demunt del xiribech y lligantlo ab lo mocador, va dir al menut, procurant donar a sa veu una entonació dolça y encoratjadora: — No tingues por, no serà rès! En menos d'un Jesús l'esca estroncarà la sanch y tancarà la ferida, i veus si he fet be d'aplegarlo?

Y va posarli un petó a cada galta; lo ferit somrigué y en sos ulls encara plens de llàgrimes brillà un llampech d'alegria.

V

Pobre bolet! Que orgullós hauria estat si ho hagués pogut veure!.. Però i com podia vèureho si ja era mort?...

Y aquest sarcasme crudèl es lo que anomenèm La Glòria!...

En fi, per tart que vinga i siga la benvinguda!
